

Posudek vedoucího bakalářské práce *Jana Skopce* (učo 8819)

Hudba mimo hlavní proud

Je tolik metod tzv. Oral history a tolik hádek kolem této metody, že pustit se do jejich dešifrování by znamenalo znechutit Vám už tak dost trpký úděl, jaký máte na svých bedrech, tzn. sedět zde, dívat se na nás, poslouchat nás – a vydržet to. Nečetl jsem posudek kolegyně Jurkové, slyšel jsem ho až dnes a nyní. A tužil jsem, že je tak moudrá, že nás s kolegou Skopcem nevykoupe ve vyjasňování mezi tzv. Oral history, nýbrž že půjde, jako muzikoložka, k podstatě věci. Cíl, který si kolega Skopec vymezil, je prostý: zjistit, co je tzv. underground (je-li to vůbec ještě něco relevantního) a vymezit tzv. alternativní hudební scénu, zjistit, zda je opravdu (tváří tvář „skrz naskrz zkorumpovanému hlavnímu proudu“) tak „pocitivá“, jak o ní mluví její ctitelé (záměrně nemluví o interpretech). Soudím, že se mu to v rámci erudice, kterou nabízí ten nejnížší vysokoškolský program (tedy bakalářský) podařilo. Skopcovo téma je zhruba tak „snadné“ jako debata o kopané. Hudbu poslouchá v podstatě každý, každý jí tzv. rozumí, každý má na ni názor (nejlépe jiný, než ten druhý), každý je nějakým typem hudby znechucen a jiným typem hudby nadšen, a subjektivita těchto postojů je tak mamutí, že nejsložitější na Skopcově práci bylo vybrat si dobré narátory, přimět je k debatě, rozhovory přepsat do češtiny, která není kopií její mluvené podoby, a zároveň dodat narátorům k autorizaci takový výsledek jejich zpovědi, který budou ochotni autorizovat. To, o čem jsem se zmiňoval na konci předchozí věty je TĚŽKÁ PRÁCE a já vím, jako Skopcův tutor, jako vedoucí této práce, jako jeho učitel v diplomním semináři a v kurzu „Smysl rozhovoru a úskalí jeho přepisu“, že se k tématu, který si zvolil, choval s pokorou a s plným nasazením. V bakalářské práci tohoto typu nelze započítávat čas dlouhých debat s kvalitními narátory, kteří nakonec řeknou: „NE, hezky jsme si popovídali, ale točit se nic nebude“. Nepochybně příjemnější součástí sběru dat jsou návštěvy desítek a desítek koncertů v často velmi ušmudlaných klubech, ale v důsledku, a to chci zdůraznit, je třeba bakalářské práci, která před námi leží (i přesto, že má jen 58 stran) věnovat ne desítky, ale stovky hodin. Víím to, téměř čtyřicet let jsem se tímto řemeslem živil. Polemizovat s oponentem nehodlám.

Navrhuji minimálně 35 kreditů. To, proč nejdu výš, vím jen já - a Jan Skopec.

Mgr. Jan Kašpar

V Praze, 16.3.2007